
Z prac Prezydium NRA

Palestra 19/12(216), 91-93

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rzyć możliwość zatrudnienia przez zespoły adwokatów, którzy ukończyli już 70 rok życia (w ramach umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło).

Problem granicy wieku łączono w dyskusji z potrzebą zmiany regulaminu Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej w kierunku podwyższenia świadczeń wyrównawczych. Dyskutowano również nad sprawą określenia udziału izb adwokackich w działalności tego Funduszu, przy czym w grę wchodziły tu dwa warianty, a mianowicie: albo podwyższenie dotychczasowego ryczału (do 160 zł miesięcznie od adwokata), albo też przez wprowadzenie wskaźnika procentowego (2% od obrotu). Wypowiadano się zgodnie za proponowaną podwyżką świadczeń z FSK oraz za przyjęciem procentowego wskaźnika udziału izb w kosztach działalności Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej.

Następnie zaakceptowano założenia legislacyjne i propozycje zmian przepisów o adwokaturze opracowywanych przez Zespół do Spraw Nowelizacji².

Projekt ustawy o ustroju adwokatury i przepisów związkowych³ opracowany został na podstawie tez i projektu nowelizacyjnego, przygotowanego w 1973 r. przez Prezydium NRA i ogłoszonego w Biuletynie Informacyjnym NRA (nr 7/V/73).

Dyskusja nad problematyką obrad była niezwykle żywa i wszechstronna, mająca na względzie zarówno zadania adwokatury jak i interes korporacji, choć w niektórych kwestiach zajmowano przeciwstawne stanowiska. Zwrócił na to uwagę w swoim wystąpieniu Naczelnik Samodzielnego Wydziału do Spraw Adwokatury E. Jachczyk stwierdzając: „(...) dyskusja była pięknym przykładem intelektualnej walki o najśluszniesze rozwiązanie żywotnych problemów korporacji. Nawet wtedy gdy emocje brały górę na rzeczową argumentacją, należało cenić odwagę i zaangażowanie dyskusyjantów (...)”

Prezes NRA adw. dr Z. Czeszejko, zamykając posiedzenie, podziękował zebrany za aktywny udział w obradach, wyrażając przy tym nadzieję, że podjęte uchwały o tak istotnym znaczeniu dla działalności korporacji przyczynią się do dalszej poprawy warunków i jakości pracy.

Opracował adw. Kazimierz Kaeppele

E.

Z prac Prezydium NRA

1

Prezydium NRA na posiedzeniu w dniu 9 października br. przyjęło do wiadomości informację prezesa Wyższej Komisji Dyscyplinarnej adw. Tadeusza Sarnowskiego o działalności organów dyscyplinarnych adwokatury w okresie 1 stycznia — 30 czerwca br.

W pierwszym półroczu 1975 r. pozostawało do rozpoznania w wojewódzkich komisjach dyscyplinarnych 85 spraw, spośród których wydano orzeczenia w 61 spra-

² Skład Zespołu: adw. E. Mazur — sekretarz NRA, adw. K. Potrzebowski — skarbnik NRA oraz przedstawicielka Samodzielnego Wydziału do Spraw Adwokatury w Ministerstwie Sprawiedliwości sędzia U. Polaniecka.

³ Projekt ten wraz z założeniami nowelizacyjnymi zostanie ogłoszony w Biuletynie Informacyjnym NRA.

wach (orzeczenia prawomocne — w 22 sprawach; orzeczenia nieprawomocne — w 26 sprawach; załatwiono w inny sposób — 13 spraw).

Struktura wymiaru kar dyscyplinarnych orzeczonych przez wojewódzkie komisje dyscyplinarne przedstawiała się następująco: udzielono 13 upomnień i 11 nagan, nałożono kary pieniężne w 4 wypadkach, orzeczono zawieszenie w wykonywaniu czynności zawodowych w 4 wypadkach, a pozbawienie prawa wykonywania zawodu — w 7 wypadkach (co do 4 osób), orzeczono wydalenie z adwokatury w 2 wypadkach; poza tym w 4 sprawach obwinionych uniewinniono, a w 43 sprawach — umorzono postępowanie.

W Wyższej Komisji Dyscyplinarnej pozostały do rozpoznania w I półroczu 1975 r. 23 sprawy (z odwołaniami). W 21 sprawach wydano orzeczenia, przy czym wyniki postępowania były następujące: utrzymano w mocy orzeczenia I instancji — w 15 sprawach, przekazano do ponownego rozpoznania — 2 sprawy, uniewinniono obwinionego — w jednej sprawie; w pozostałych sprawach orzeczono inne kary dyscyplinarne.

Odwołania od orzeczeń I instancji do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej złożyli: obwinieni — w 17 sprawach, rzecznik dyscyplinarny — w 5 sprawach, prokurator wojewódzki — w 2 sprawach.

W dniu 1 marca br. odbyła się narada prezesów wojewódzkich komisji dyscyplinarnych oraz członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, w toku której dokonano oceny pracy komisji dyscyplinarnych i przebiegu postępowania dyscyplinarnego. W wyniku przyjętych na naradzie ustaleń podjęto w niektórych izbach adwokackich czynności mające na celu usprawnienie działalności organów dyscyplinarnych. W celu realizacji postulatu ujednoczania orzecznictwa dyscyplinarnego wydano „Biuletyn Orzecznictwa” nr 3, który został przekazany wojewódzkim komisjom dyscyplinarnym i członkom Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

2

W związku z nową regulacją przyznawania i obliczania zasiłków chorobowych, przewidzianą w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188), Prezydium NRA podzieliło stanowisko Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, wyrażone w piśmie z dnia 3 września 1975 r. Nr Ubezp. 520-176/75, w sprawie zasiłków chorobowych dla adwokatów-członków zespołów adwokackich. Zgodnie więc z tym adwokaci-członkowie zespołów adwokackich zachowują w razie choroby prawo do udziału w dochodach zespołu przez okres pierwszych 3 miesięcy niezdolności do pracy (choroby) na podstawie art. 716 ustawy o ustroju adwokatury i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1973 r. w sprawie zespołów adwokackich. Z tego względu wobec treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. — za okres pierwszych trzech miesięcy choroby nie przysługuje adwokatowi-członkowi zespołu zasiłek chorobowy. Natomiast za okres dalszej niezdolności do pracy (choroby) adwokatowi-członkowi zespołu przysługuje zasiłek chorobowy na zasadach ogólnych, finansowany ze środków ubezpieczenia społecznego.

Należy nadmienić, że po nowelizacji ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. (Dz. UJ. Nr 34, poz. 185) i po ogłoszeniu jej tekstu jednolitego (Dz. U. Nr 34, poz. 188) wydane zostały nowe przepisy wykonawcze ujęte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 października 1975 r. w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki (Dz. U. Nr 35, poz. 193). Po-

nadto w Dzienniku Urzędowym ZUS-u (Nr 10/13) zostało opublikowane zarządzenie Nr 38 Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 1975 r. wprowadzające instrukcję w sprawie świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE **WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ** **z dnia 21 maja 1975 r.** **(WKD 17/75)**

Komisję dyscyplinarną wiąże akt oskarżenia.

Rozpoznanie sprawy w zakresie rozszerzonym o nowy zarzut jest możliwe tylko wtedy, gdy w toku rozprawy ujawnione zostanie inne jeszcze przewinienie dyscyplinarne.

Wyjaśnienie obwinionego zbieżne z treścią aktu oskarżenia pozwala komisji zasadnie ograniczyć postępowanie dowodowe wyłącznie do przesłuchania obwinionego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po

rozpoznanie w dniu 21 maja 1975 r. sprawy adw. ED, obwinionego z art. 93 ustawy o ustroju adwokatury, w wyniku odwołania prokuratora wojewódzkiego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 8 lutego 1975 r. KD 3/74, orzekła:

- 1) zaskarżone orzeczenie utrzymać w mocy;
- 2) kosztami postępowania za II instancję obciążyć Wojewódzką Izbę Adwokacką w X.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 8.II.1975 r. obwiniony adwokat ED został uznany za winnego przewinienia dyscyplinarnego, że w marcu 1974 r. jako obrońca ZP w sprawie karnej III Kp 11/74, po uzyskaniu z biura podawczego Sądu Powiatowego w X prezentaty na wniosk o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wniosku tego nie złożył w Sądzie, w związku z czym spowodował uchybienie terminu do zapowiedzi rewizji, i za to z mocy art. 93 u. o u.a. został ukarany karą dyscyplinarną upomnienia.

W uzasadnieniu orzeczenia Komisja Dyscyplinarna przyjęła za wystarczające wyjaśnienie obwinionego, który

przyznał się do tego, że zapomniał złożyć omawiany wniosek z uzyskaną prezentatą w biurze podawczym we właściwym sekretariacie, co pociągnęło za sobą jego odpowiedzialność dyscyplinarną. Komisja meriti wzięła pod uwagę dotychczasową nienaganną opinię o obwinionym oraz fakt, że w wyniku tego uchybienia klient obwinionego nie poniósł szkody, gdyż termin do złożenia rewizji został mu przywrócony, i ostatecznie wymierzyła obwinionemu wymienioną wyżej karę upomnienia, uważając ją za słuszną i adekwatną do stopnia zawinienia.

Od powyższego orzeczenia złożył odwołanie prokurator wojewódzki, który zarzucił obrazę § 2 rozp. o post. dy-